

Arrest

nr. 215 404 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjjiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Dahane Qomru, gelegen in het district Surkhi Parsa van de provincie Parwan.

U werkte tussen 2007 en maart 2015 als chauffeur voor het transportbedrijf Pansjher Logistics, dat zijn kantoor had in de stad Kaboel en dat chauffeurs en voertuigen leverde aan buitenlandse organisaties. U werd als chauffeur naar verschillende plaatsen in de buurt van de stad Mazar-e-Sharif gestuurd om ter beschikking te staan van medewerkers van onder meer USAID. In oktober 2014, toen u het openbaar vervoer nam op weg naar huis, werd u onderweg tegengehouden door talibanstrijders, die de passagiers van de bus waarop u zat fouilleerden. Ze ontdekten twee politieagenten die politiekaarten op

zak hadden. De taliban blinddoekten hen en namen ze mee. Vervolgens werden jullie geslagen en wilden de taliban jullie vermoorden. Omdat de vrouwen begonnen te huilen, werden jullie vrijgelaten. Nadat u thuis de situatie had uitgelegd, vertrok u terug naar uw werk. In februari 2015 kreeg u een dreigtelefoon van de taliban en vroegen u met hen samen te werken. U nam het telefoontje niet serieus. In maart 2015 werd u nog tweemaal gebeld door de taliban. U werd bang en legde de situatie uit aan uw baas, M. (...). Die raadde u aan van functie te veranderen binnen het bedrijf, waarna u als automechanicus aan de slag ging op de technische dienst. U bleef op uw werkplaats en kwam niet meer buiten. In oktober 2015 kreeg u te horen dat uw collega K.A. (...) gedood werd door de taliban toen hij op weg was naar huis. Toen u naar huis belde om te vragen hoe de situatie thuis was geëvolueerd, hoorde u dat de situatie erger was geworden, waarna u besliste het land te verlaten. U kwam aan in België op 17 november 2015 en u vroeg op 7 december 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara, uw rijbewijs, uw werkbadge, een werkcertificaat, een aanbevelingsbrief van Pansjher Logistics, een tewerkstellingsbewijs van Pansjher Logistics, drie foto's, een brief van uw sociaal assistente aan de eigenaar van Pansjher Logistics en twee medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet voorafgaandelijk worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw werk als chauffeur voor Pansjher Logistics en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Voorts moet worden vastgesteld dat u bijna niets kan vertellen over K.A. (...), een collega-chauffeur via wie u de job kreeg en met wie u soms samen reed (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 9). Mede gelet op het feit dat u volgens uw verklaringen acht jaar met A.K. (...) als chauffeur werkte, via hem uw job kon regelen en tevens van dezelfde regio kwam, is het zeer opmerkelijk dat u dermate weinig over hem kan vertellen. Zo heeft u geen idee hoe lang hij al als chauffeur werkte (CGVS I, p. 10). U weet evenmin uit welk dorp hij kwam, enkel dat hij uit de "lagere kant van uw district" kwam (CGVS II, p. 9). Wanneer u vervolgens meermaals wordt gevraagd om te vertellen wat u over hem weet, kan u enkel zeggen dat hij een Pasjtoense collega was, dat hij "een goed mens" was en dat hij onderweg naar huis werd gedood door de taliban (CGVS II, p. 9). Echter, gevraagd naar de omstandigheden van zijn dood, moet u toegeven dat u er niets over kan vertellen (CGVS II, p. 9). Gevraagd waar zijn lichaam gevonden werd, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 10). U moet later zelfs toegeven dat u er ook nooit naar vroeg (CGVS I, p. 23). Ook gevraagd of uw werkgever onderzoek deed naar de dood van uw collega, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 10). Bovendien werden er tegenstrijdigheden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Immers, wanneer u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS wordt gevraagd of K.A. (...) iets tegen u vertelde over de taliban voor hij door hen gedood werd, antwoordt u ontkennend en zegt u dat hij enkel zei dat zijn regio onveilig was toe u hem vroeg waarom hij altijd lang naar huis ging (CGVS I, p. 23-24). Tijdens uw tweede onderhoud op het GCVS beweert u plots dat K.A. (...) door de taliban bedreigd werd en dat ze hem vroegen om met hem samen te werken (CGVS II, p. 8-9). Gevraagd hoe u dit weet, beweert u plots dat K.A. (...) u vertelde dat hij ook bedreigd werd door de taliban en dat zijn leven in gevaar was toen u hem vertelde waarom u van job moest veranderen (CGVS II, p. 9).

Ook over uw andere collega-chauffeurs vertoont uw kennis zeer opmerkelijke leemtes. Zo verklaart u dat u in totaal negen collega-chauffeurs had. Echter, gevraagd waar uw collega's vandaan kwamen, moet u bizar genoeg het antwoord schuldig blijven en kan u enkel zeggen dat "ze in Kaboel woonden". Gevraagd waarom u niet eens weet van waar ze oorspronkelijk kwamen, komt u niet verder dan te zeggen dat u het hen nooit vroeg (CGVS II, p. 10). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Gevraagd of uw collega's oorspronkelijk van Kaboel kwamen, komt u evenmin verder dan de blote bewering dat Afghanen de gewoonte hebben om te zeggen dat de plaats waar ze wonen, ook hun plaats van origine is (CGVS II, p. 11). Deze verklaring houdt evenwel geen steek. Vervolgens gevraagd of u uw collega's goed kende, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat u gewoon hun namen kende en dat u verder niets over ze kan vertellen (CGVS II, p. 11). Vervolgens meermaals geconfronteerd met het feit

dat u acht jaar lang met dezelfde collega's werkte, maar verder niets over hen kan vertellen, weet u niet wat zeggen (CGVS II, p. 11).

Daarnaast reikt uw kennis over uw werkgevers evenmin ver. Zo verklaart u dat S.D.Q. (...) het hoofd was van het kantoor en M. (...) uw directe overste. Echter, gevraagd om te vertellen wat u over M. (...) weet, kan u enkel zeggen dat hij Hazara was en dat u verder "niet veel informatie over hem heeft". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om te vertellen wat u van S.D.Q. (...) weet, kan u enkel zeggen dat hij Afghaans-Amerikaans was, hij getrouwd was met een Amerikaanse en dat hij alle contracten via zijn vrouw kreeg (CGVS II, p. 13). Echter, gevraagd hoe het kon dat hij alle contracten via zijn vrouw kreeg, moet u toegeven dat u daar niets over kan vertellen. Gevraagd wie zijn vrouw was, kan u enkel zeggen dat ze Amerikaanse was. U weet niet hoe ze heet omdat "buitenlandse namen moeilijk zijn". U kan evenmin zeggen wat haar voornaam was (CGVS II, p. 14). Het is evenwel zeer bizar dat u beweert acht jaar lang voor het bedrijf te hebben gewerkt, dat de Amerikaanse vrouw soms op kantoor was, maar niet eens bij benadering kan vertellen hoe ze heette. Hiermee geconfronteerd, ontwijkt u de vraag. U weet evenmin wat de vrouw haar job was en wanneer u daarna gevraagd wordt hoe S.D.Q. (...) het Amerikaanse staatsburgerschap verkreeg, moet u toegeven dat u er geen idee van heeft. Vervolgens gevraagd of u iets over Q. (...) weet of hoorde vertellen, kan u enkel zeggen dat u hoorde dat hij een Amerikaans paspoort had, dat hij een Amerikaanse vrouw had en dat hij het hoofd van het kantoor was (CGVS II, p. 14). Het is evenwel zeer opmerkelijk dat u dermate weinig kan vertellen over uw werkgevers, temeer omdat u beweert acht jaar lang voor het transportbedrijf te hebben gewerkt.

Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u beweert acht jaar lang voor Pansjher Logistics te hebben gewerkt als chauffeur, waarvan de laatste acht maanden zonder ophouden in het kantoor in Kaboel, maar niet eens kan vertellen in welk stadsdistrict van Kaboel het kantoor gelegen was (CGVS II, p. 11-12). Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u onopgeleid bent en u er geen zaken mee had om het bij te houden (CGVS II, p. 12). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid te verhelderen.

Verder heeft u evenmin uw bedreigingen door de taliban aannemelijk gemaakt. Zo is het zeer opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens melding maakte van een van de belangrijkste incidenten van uw relaas, namelijk het incident in oktober 2014, toen u op weg naar huis door de taliban werd tegengehouden en werd geslagen (Vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 6-7). Hiermee op het CGVS geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u te weinig tijd kreeg op de DVZ (CGVS II, p. 7). Echter, u kreeg meer dan voldoende tijd om uw problemen relatief gedetailleerd uit de doeken te doen en er werden bovendien extra vragen gesteld (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat u op de DVZ niet eens melding maakt van het incident maar u het meteen aanhaalt op het CGVS wanneer u wordt gevraagd om uit te leggen waarom u Afghanistan verlaten heeft (CGVS I, p. 15). Hiermee meermaals geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat u te weinig tijd kreeg op de DVZ (CGVS, p. 7-8). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Verder is het niet aannemelijk dat u beweert dat u de eerste dreigtelefoon van de taliban niet serieus nam en dacht dat een vriend een grap met u uithaalde (CGVS I, p. 16). Voorts is het zeer opmerkelijk dat u reeds zeven jaar voor Pansjher Logistics werkte, maar pas het laatste jaar bedreigd werd. Gevraagd waarom de bedreigingen in 2015 startten, kan u enkel zeggen dat de onzekerheid toenam in uw regio. Gevraagd hoe de taliban u herkend hebben, mede gelet op het feit dat u steeds incognito reisde, komt u niet verder dan de blote bewering dat elk dorp talibanspionnen heeft (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 9). Echter, gevraagd wie die spionnen zijn, moet u het antwoord schuldig blijven. U houdt evenwel vol dat het "natuurlijk mensen van het dorp zijn die spioneren". U heeft evenwel geen idee wie de dader zou kunnen zijn (CGVS I, p. 20). Evenmin heeft u een idee waar de taliban uw telefoonnummer vandaan haalden. Voorts is het zeer treffend dat u gedurende de twee maanden tussen het incident op de bus en de dreig telefoons van de taliban geen informatie probeerde in te winnen over problemen met de taliban. Zo kan u enkel zeggen dat u ermee stopte naar huis te gaan en dat u verder "niets deed" (CGVS, p. 24).

Ook over de bedreigingen door de taliban in hoofde van uw collega's heeft u zeer weinig kennis. Immers, gevraagd of uw collega's gelijkaardige problemen hadden met de taliban, moet u toegeven dat u er niets over weet en dat u enkel kan zeggen dat u weet wat er met K.A. (...) gebeurde. Opnieuw gevraagd naar problemen van collega's met de taliban, antwoordt u dat u enkel weet dat de eigenaar van het bedrijf, S.D.Q. (...), "problemen" had en hij een tijd buiten Afghanistan was. Echter, u moet toegeven dat u geen idee heeft welke problemen hij had (CGVS I, p. 23). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS antwoordt u plots dat naast K.A. (...), geen andere collega's bedreigd werden (CGVS II, p. 10).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw werkbadge, het werkcertificaat, de aanbevelingsbrief van Pansjher

Logistics en het tewerkstellingsbewijs van Pansjher Logistics, moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De brief van uw sociaal assistente aan de eigenaar van Pansjher Logistics, heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en ontbeert daarom elke objectieve bewijswaarde. Bovendien kan op geen enkele manier kan worden nagegaan of de persoon die de mail zou hebben beantwoord, wel degelijk de eigenaar is van Pansjher Logistics. De twee medische attesten geven enkel aan dat u zich in België aan uw schouder liet opereren. Uw taskara en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit en afkomst uit Surkhi Parsa. Wat betreft de drie foto's, moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel

relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Surkhi Parsa nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhi Parsa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in zijn "Verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring" in een enig middel op de schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 4.3, c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het KB van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

2.1.2. In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting. In dit kader wijst hij onder meer op het redelijkheidsbeginsel, hetgeen volgens hem betekent "*dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker*".

Verzoeker wijst voorts op de Richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 19 april 2016. Hij leidt hieruit af dat zijn activiteiten belangrijk zijn.

Volgens verzoeker was het onderzoek gebrekkig. Veel elementen betreffende zijn profiel worden niet betwist en de motieven zijn niet afdoende. Verzoeker is verbaasd dat verweerder zijn tewerkstelling ongeloofwaardig acht en stelt dat de motieven niet volstaan om dit te schragen. Hij betreurt dat er slechts met een fractie van zijn verklaringen rekening werd gehouden en stelt dat het voor hem een raadsel is dat er met zijn overige verklaringen geen rekening werd gehouden. Verzoeker was bij de DVZ consistent over zijn profiel en legde documenten neer. Ook over zijn vrees was hij bij de DVZ gedetailleerd. Door verweerder wordt niet betwist dat verzoeker analfabeet is en zijn loopbaan begon als hulp van een chauffeur. Evenmin wordt betwist dat verzoeker voldoende informatie had over het bedrijf waarvoor hij werkte, meer bepaald over de naam, de aard, wat er getransporteerd werd, wie de klanten waren, het logo, het type vrachtwagens dat werd gebruikt, de manier waarop hij aan het werk geraakte, zijn directe baas en collega's en zowel zijn eigen specifieke taak als deze van zijn collega's. Verweerder werpt geen vaagheden of tegenstrijdigheden op.

“Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud van 8 september 2017 heeft de dossierbehandelaar op geen enkel moment gesteld dat er geen geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn werk, noch dat zijn informatie onvolledig zou zijn en dat hij dan ook voor een tweede keer zou worden uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud.

Verzoeker wordt uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud op 20 april 2018 en ditmaal wordt hij blijkbaar ondervraagd door een andere dossierbehandelaar die blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud het onderzoek à charge voert en verzoeker — iemand die ongeletterd is, afkomstig uit een afgelegen regio, en in Afghanistan heeft gewerkt chauffeur- op geen moment het voordeel van twijfel gunt, terwijl er zoveel elementen zijn waarover er geen betwisting kan bestaan.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij geen tegenstrijdigheid heeft kunnen vaststellen tussen verzoekers verklaringen afgelegd tijdens deze persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Aldus wordt de consistentie van verzoekers verklaringen bevestigd.

De elementen die in de bestreden beslissing verzoeker kwalijk worden genomen inzake zijn profiel als chauffeur betreffen hoofdzakelijk het tweede persoonlijk onderhoud, en houden op geen enkele manier rekening met het persoonlijk onderhoud op 8 september 2017. Uit de bestreden beslissing zelf kan worden afgeleid dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met het tweede persoonlijk onderhoud.

Geconcludeerd kan worden dat het onderzoek gebrekkig is, aangezien de verwerende partij het onderzoek beperkt heeft tot de elementen waarover zij twijfels heeft, wat gebaseerd is op haar buikgevoelens. Minstens is er sprake eens schending van de motiveringsplicht, daar de verwerende partij dient te motiveren hoe de andere elementen die niet in vraag worden gesteld te verzoenen vallen met de weerhouden elementen in de bestreden beslissing. De verwerende partij kan verzoekers profiel geenszins op een lichtzinnige wijze betwisten, terwijl verzoeker daarbij ook vaststelt dat hij heel veel documenten nodig heeft en dat de verwerende partij inhoudelijk over de documenten geen tegenstrijdigheid heeft kunnen vaststellen met verzoekers verklaringen, behalve te verwijzen dat het CGVS informatie heeft dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële documenten' kunnen verkregen worden. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief zou zijn, terwijl de verklaringen van verzoeker inzake zijn profiel (en andere objectieve gegevens) en over deze documenten door de verwerende partij niet worden betwist. Nu de verwerende partij zeer veel elementen niet in twijfel trekt dient ze dan ook grondiger te motiveren en kan niet zonder meer de voorgelegde documenten naast zich neerleggen.”

“Verzoeker stelt ook vast dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aard van verzoekers tewerkstelling. Het feit dat verzoeker in Afghanistan als chauffeur heeft gewerkt, dient de verwerende partij rekening te houden dat chauffeurs geen Sociaal leven hebben en dat ze -zeker in Afghanistan- te maken krijgen met stress en andere negatieve gevolgen. Verzoekers werk kan dan ook op geen enkele manier worden vergeleken met andere jobs waar er continu contact aanwezig is tussen collega's en werkgevers.

(...)

Het is duidelijk aangetoond dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met verzoekers profiel, terwijl er zoveel verklaringen aanwezig zijn die bewijzen dat verzoeker als chauffeur heeft gewerkt.”

Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij slechts 'soms' reed met K.A. Voorts wijst hij erop dat hij weldegelijk een aantal elementen kenbaar maakte inzake deze persoon en die door verweerder niet worden betwist. Hij leidt uit de motieven van de bestreden beslissing af dat het niet ter betwisting staat dat hij over K.A. en diens taak weldegelijk nuttige verklaringen aflegde.

“Dat verzoeker niet exact weet uit welk dorp K.A. (...) afkomstig was, kan hem niet kwalijk worden genomen en dit gelet op de precieze functie van deze chauffeurs. Uit niets blijkt dat K.A. (...) en verzoeker vaak samen op pad waren. Uit niets blijkt dat verzoeker bevriend was met K.A. (...) die bovendien een andere etniciteit heeft dan verzoeker. K.A. (...) is Pashtoen, terwijl verzoeker Hazara is. Dit is natuurlijk een pertinent element. Het is duidelijk dat de verwerende partij geen oog heeft voor de Afghaanse context. Verzoeker verwijst naar de objectieve informatie.

De verwerende partij stelt dat verzoeker 'niets kan vertellen' over de omstandigheden van zijn dood. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij naast de kwestie argumenteert. Vooreerst, gelet op het profiel van verzoeker en het feit dat ze niet bevriend waren, noch waren ze van hetzelfde dorp of etnische groepering, zijn de verklaringen van verzoeker meer dan voldoende. Verzoeker is immers op de hoogte dat K.A. (...) gedood is door de taliban en wanneer hij gedood werd door de taliban. Hij geeft een precieze datum: 8 oktober 2015. (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 08.09.2017, pag. 10) Dat hij niet alle details kent van de omstandigheden van zijn overlijden is dan ook volkomen logisch,

maar bovendien weinig relevant om te oordelen over verzoekers profiel als chauffeur bij het bedrijf Pansjher Logistics. De verwerende partij vergeet ook dat verzoekers relaas compleet losstaat van het overlijden van deze collega.

Voorts tracht de verwerende partij aan te tonen dat verzoeker tegenstrijdig zou zijn over de dood van K.A. (...), maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij bij het tweede gehoor nader werd bevraagd geweest en hij dan ook meer informatie heeft gegeven. Uit de arresten F.N. tegen Zweden en M.A. tegen Zwitserland valt af te leiden dat de beoordelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het relaas, serieus dient te onderzoeken en niet zomaar terzijde kan schuiven omdat de informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig is met eerdere verklaringen. De asielzoeker moet dan wel een aanvaardbare verklaring geven voor eventuele discrepanties."

Verzoeker herhaalt inzake het aan hem verweten gebrek aan kennis over zijn andere collega's dat dit ligt aan de aard van zijn job. Verzoeker benadrukt dat verweerder de hiërarchische structuur van het bedrijf en de opgesomde collega's niet betwist. Verder wijst hij erop dat hij tijdens zijn eerste gehoor aangaf van waar K.A., A. en A. kwamen. De chauffeurs waren verder in teams opgedeeld en elk team was verantwoordelijk voor een bepaalde regio. Dat verzoeker enkel informatie had over de drie voormelde personen is dus redelijk. Zij waren verantwoordelijk voor dezelfde regio. "Ten overvloed, de verwerende partij vergeet dat verzoeker een chauffeur is geweest en dat zijn job geenszins kan worden vergeleken met een kantoorbaan van "nine to five" Verzoeker legde nochtans zeer goed uit hoe zijn werkschema eruit zag:

(...)

De verwerende partij verliest bovendien uit het oog dat verzoeker verklaarde tot welke etnische groeperingen zij behoorden. (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20.04.2018, pag. II)

De omstandigheden van verzoekers werk moeten in rekening worden gebracht, zeker wanneer de verwerende partij voor het overige niets betwist."

Volgens verzoeker was de kennis die hij over zijn werkgevers tentoonspreidde voldoende voor iemand met zijn profiel. Het is hem een raadsel waarom dit voor verweerder niet voldoende was. Verzoeker betwist dat hij over zijn werkgevers onvoldoende informatie zou hebben aangereikt. "Hetgeen hij in zijn positie dient te weten, weet hij. Bovendien vergeet de verwerende partij rekening te houden met de publieke opinie (in de hele wereld) over verzoekers werk als vrachtwagenchauffeur. Indien er rekening wordt gehouden met de Afghaanse context, met name de Afghaanse klassenmaatschappij dan wordt er heel duidelijk waarom verzoeker geen diepere interactie had met zijn werkgevers. Verzoeker heeft dit aangehaald, weliswaar in andere bewoording:

(...)

Verzoeker stelt 'wij chauffeurs zaten altijd neer', waarmee hij doelt op de manier waarop ze werden behandeld door de werkgevers. Het is niet zo verwonderlijk dat er enkel een professionele verhouding aanwezig was.

Dat verzoeker de naam van de vrouw van S.D.Q. (...) niet kent, is eveneens logisch. Daargelaten dat verzoeker geen Engels machtig is (hij is ongeletterd), is het ook zo dat de Amerikaanse dame de vrouw was van S.D.Q. (...). Interactie met zijn vrouw, ook al is ze een Amerikaanse, is in de Afghaanse context uit den boze uit respect voor S.D.Q. (...) en omdat verzoeker geen gelijkwaardige positie had:

(...)

Hoewel de verwerende partij niet betwist dat verzoeker een exacte adres heeft kunnen geven van het bedrijf Pansjher Logistics, neemt ze verzoeker ten onrechte kwalijk dat hij 'niet eens kan vertellen' in welk stadsdistrict van Kaboel het kantoor gelegen was. De verwerende partij betwist echter niet dat het door verzoeker aangereikte adres verkeerd zou zijn. Bovendien werpt verzoeker twee verschoningsgrond op: 1) hij is ongeletterd en het kan hem niet kwalijk worden dat hij de regio en het district bij de naam kent niet bij de administratieve indeling met nummer, in casu district 10 (stuk nr. 16).

(...)

Daarnaast legt hij ook uit waarom hij de administratieve indeling niet kent: hij heeft blijkbaar geen diepere affiniteit met de stad Kabul om kennis te hebben van het administratieve nummer van het district."

Over de bedreigingen, doet verzoeker gelden:

"Reeds tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij weinig tijd kreeg op de DVZ. De verwerende partij stelt vreemd genoeg dat verzoeker 'meer dan voldoende' tijd kreeg om zijn problemen relatief gedetailleerd uit te doeken te doen, maar verliest uit het oog dat een persoonlijk onderhoud bij het CGVS geenszins kan worden vergeleken met een persoonlijk onderhoud bij de DVZ. De finaliteit van het gehoor bij DVZ is gewoonweg anders en er werden ook aan verzoeker extra vragen gesteld, waaruit blijkt dat hij inderdaad weinig tijd kreeg om zijn verhaal ten voile te doen. De verwerende partij

weet dat er bij de DVZ een korte samenvatting wordt gevraagd over de redenen waarom een asielzoeker het land heeft verlaten. Dit argument kan de verwerende partij dan ook niet ernstig aanwenden."

Waarom het niet aannemelijk zou zijn dat hij de eerste telefonische dreiging vanwege de taliban niet serieus nam, wordt verder niet gemotiveerd.

Dat verzoeker niet eerder werd bedreigd, sluit verder niet uit dat hij, gelet op de ontwikkeling van de situatie in Afghanistan, weldegelijk werd bedreigd. Verzoeker gaf aan dat de situatie verslechterde.

Dat verzoeker niet wist hoe de taliban zijn werk ontdekten, kan hem voorts niet ten kwade worden geduid. Verzoeker verklaarde dat hij problemen kreeg met de taliban. Verweerder komt niet verder dan te stellen dat het treffend is dat verzoeker in de twee maanden tussen het incident op de bus en de dreigtelefoon geen informatie probeerde in te winnen over zijn problemen met de taliban.

Dat hij geen kennis had over de bedreigingen ten aanzien van zijn collega's, overtuigt volgens verzoeker evenmin. Hij legde verklaringen af over de problemen van K.A. en S.D.Q. Dat zijn baas de werknemers niet in vertrouwen nam over zijn persoonlijke problemen is logisch.

Verzoeker stelt dat hij over veel elementen niet werd bevraagd en dat hem de mogelijkheid niet geboden werd om de zogenaamde tegenstrijdigheden te weerleggen.

Verzoeker geeft nog op algemene wijze aan dat hij geloofwaardige verklaringen aflegde en doet daarbij een uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Voorts stelt hij dat zijn zaak gelijkenissen vertoont met de zaak waarin arrest nr. 179 408 van 14 december 2016 door de Raad werd geveld.

Verzoeker concludeert dat het onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker stelt nog dat hij tal van documenten heeft neergelegd waarvan de inhoud door verweerder niet wordt betwist en waarbij zijn verklaringen over deze documenten evenmin in twijfel worden getrokken.

2.1.3. In wat zich aandient als een tweede middelonderdeel, gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst.

Daarbij wijst hij vooreerst op en citeert hij uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van april 2016 en een rapport van het *European Country of Origin Information Network* van augustus 2017. Volgens verzoeker neemt het geweld dusdanig grote proporties aan dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bovendien zal hij op de luchthaven van Kabul aan zijn lot worden overgelaten bij zijn terugkeer en *de facto* een IDP worden. Dat verzoeker zich vestigde in een vreemde gemeenschap in België en Iran, wil niet zeggen at hij kan terugkeren naar zijn regio. De situatie in België is niet vergelijkbaar met deze in Parwan.

Verzoeker wijst op de hervestiging in de Afgaanse steden en de hiermee gepaard gaande invloed op de leefbaarheid, humanitaire noden en landconflicten. *"De structuur van de Afgaanse economie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffia-economie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afgaanse economische landschap:*

(...)

Landbouw is nog steeds veruit de belangrijkste economische sector in Afghanistan.

(...)

De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

(...)

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders;

(...)

Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK

(...)

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen;

(...)"

Verzoeker concludeert dat verweerder de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt interpreteert. De humanitaire gevolgen van het gewapend conflict worden uit het oog verloren. De subsidiaire bescherming werd ten onrechte aan verzoeker geweigerd.

2.1.4. In wat zich aandient als een derde middelonderdeel, stelt verzoeker opnieuw dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker herhaalt in deze woord voor woord in het tweede middelonderdeel gedane betoog.

2.1.5. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een aantal persartikels en algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 2-16).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting in wat hij zelf omschrijft als "Aanvullende Nota" een aantal stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.2. Verweerder legt op 3 december 2018 door middel van een aanvullende nota landeninformatie neer omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Vooreerst dient, betreffende het stuk dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt en omschrijft als "Aanvullende Nota", te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Te dezen blijkt dat in het door verzoeker neergelegde stuk slechts wordt aangegeven: "Verzoeker wenst het volgende stuk neerleggen". Vervolgens volgt een opsomming van twee neergelegde stukken. Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en melding maakt van verzoekers wens om een stuk neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als 'aanvullende nota' in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoeker neerlegt ter terechtzitting gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt geheel niet hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 27 van een KB van 11 maart 2003, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker niet nader duidt en evenmin kan worden ingezien over welk KB verzoeker het heeft. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.5. Verzoeker biedt evenmin enige duiding aangaande de vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient daarenboven te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.6. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in het verwijt dat verweerder de betrokken belangen niet voldoende zou hebben afgewogen. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure namelijk niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

4.7. De procedure voor de commissaris-generaal is verder geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

4.8. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen en kan uit het loutere gegeven dat dit niet geschiedde geenszins enige vooringenomenheid in hoofde van verweerder worden afgeleid. Verzoeker brengt voor het overige bovendien geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.10. Vooreerst kan in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.11. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.12. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omdat hij problemen kreeg met en een vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van de taliban. Deze problemen en vrees zouden zijn voorgesproten uit zijn beroepsuitoefening als chauffeur voor het bedrijf Panjsheer.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers problemen wordt ondermijnd doordat hij blijkens de stukken van het dossier na aankomst in België (op 17 november 2015) drie weken talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 7 december 2015. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verder blijkt, waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift zelf de nadruk vestigt op de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn tewerkstelling voor het bedrijf Panjsheer neerlegde, dat deze stukken van bijzonder dubieuze aard zijn en eerder gelden als een negatieve dan als een positieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze beweerde tewerkstelling.

Zo bevat de badge die hij neerlegt, nog daargelaten dat dit een stuk betreft dat nergens enig element bevat dat toelaat de authenticiteit en de herkomst ervan na te gaan en bijgevolg door om het even wie, waar en wanneer kan zijn aangemaakt, een taalfout. Ondanks dat deze badge zou uitgaan van een internationaal werkzaam bedrijf waarvan de eigenaar de Amerikaanse nationaliteit heeft en gehuwd is met een Amerikaanse, staat hierin foutief "*Expire date*" in plaats van "*Expiry date*".

Wat betreft de overige documenten, met name een certificaat, twee brieven en de verduidelijking uitgaande van S.D.Q., blijkt dat, hoewel deze allemaal zouden uitgaan van en/of zouden zijn ondertekend door dezelfde, voormelde persoon, beweerdelijk verzoekers baas, op deze documenten voor deze persoon uiteenlopende handtekeningen worden gehanteerd. Niet alleen vertoont zich

bovendien een anomalie in diens handtekeningen. Ook wordt er door deze persoon en in diens documenten een uiteenlopend e-mailadres gehanteerd. De ene maal bedient deze zich van een Gmail-adres en de andere maal van een Yahoo-adres. Ten aanzien van beide e-mailadressen kan overigens worden opgemerkt dat dergelijk adres door eenieder kan zijn aangemaakt zodat niet kan worden nagegaan wie er achter dit adres schuilgaat en geenszins kan worden aangenomen dat de persoon hierachter de baas zou zijn van het bedrijf waarvoor verzoeker beweert te hebben gewerkt. Daarenboven vertoont het telefoonnummer dat deze persoon in zijn verschillende documenten opgeeft, hoewel het om dezelfde persoon zou gaan en diens adres in de documenten niet wijzigt, verschillende afwijkingen. Zo bedient deze persoon zich op eenzelfde document in de tekst van het nummer 93-779 805425 doch in de contactgegevens onderaan van het nummer +93-786-226223. In een ander document geeft hij dan weer het nummer 0797202021.

De voormelde vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat uit de informatie opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de stukken die verzoeker ter staving van zijn vermeende tewerkstelling neerlegt. Dat hij zich ter staving van zijn tewerkstelling bedient van dermate dubieuze stukken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande.

De geloofwaardigheid van verzoekers tewerkstelling voor Panjsher wordt verder ondergraven doordat hij stelde dat hij niet bekend was met Kabul en niet eens kon aangeven in welk district van Kabul het hoofdkantoor van zijn bedrijf gelegen was. Verzoeker tracht deze vaststelling ten onrechte te vergoelijken door te verwijzen naar zijn analfabetisme en gebrek aan affiniteit met Kabul. Verzoeker beweerde acht jaar in Kabul voor het bedrijf te hebben gewerkt, en dit als chauffeur die instond voor ritten tussen het hoofdkantoor in Kabul en verschillende andere provincies. Bovendien zou hij daarbij tijdens de uitoefening van zijn functie en tussen de ritten door steeds geruime tijd dag en nacht in het bedrijf hebben verbleven. Voorafgaand aan zijn vertrek zou hij er bovendien 10 maanden onafgebroken hebben verbleven. Gelet op deze verklaringen was het geenszins onredelijk om van verzoeker bij het CGVS enige bekendheid met de stad Kabul te verwachten en om te verwachten dat hij er tevens bij machte zou zijn om aan te geven in welk district het hoofdkantoor van zijn bedrijf gelegen was (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.3; tweede gehoorverslag CGVS, p.3, 11-12).

Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker, waar hij wel kon aangeven van welke merken zijn bedrijf voertuigen huurde indien er grotere voertuigen dan SUV's vereist waren, welk type motor er in zijn voertuig stak en welke kleur dit voertuig had, niet kon preciseren welk merk dit voertuig had. Ter verschoning hiervan stelde hij: *"Het bedrijf had die wagen ik was enkel een chauffeur"* (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.7). De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk acht jaar als chauffeur voor Panjsher had gewerkt en het laatste jaar had ingestaan voor het onderhoud van het wagenpark van dit bedrijf, niet zou weten van welk merk de SUV was waarmee hij reed.

Verzoeker vertoonde ook een frappant gebrek aan kennis en legde vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over zijn collega K.A. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Voorts moet worden vastgesteld dat u bijna niets kan vertellen over K.A. (...), een collega-chauffeur via wie u de job kreeg en met wie u soms samen reed (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 9). Mede gelet op het feit dat u volgens uw verklaringen acht jaar met A.K. (...) als chauffeur werkte, via hem uw job kon regelen en tevens van dezelfde regio kwam, is het zeer opmerkelijk dat u dermate weinig over hem kan vertellen. Zo heeft u geen idee hoe lang hij al als chauffeur werkte (CGVS I, p. 10). U weet evenmin uit welk dorp hij kwam, enkel dat hij uit de "lagere kant van uw district" kwam (CGVS II, p. 9). Wanneer u vervolgens meermaals wordt gevraagd om te vertellen wat u over hem weet, kan u enkel zeggen dat hij een Pasjoense collega was, dat hij "een goed mens" was en dat hij onderweg naar huis werd gedood door de taliban (CGVS II, p. 9). Echter, gevraagd naar de omstandigheden van zijn dood, moet u toegeven dat u er niets over kan vertellen (CGVS II, p. 9). Gevraagd waar zijn lichaam gevonden werd, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 10). U moet later zelfs toegeven dat u er ook nooit naar vroeg (CGVS I, p. 23). Ook gevraagd of uw werkgever onderzoek deed naar de dood van uw collega, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 10). Bovendien werden er tegenstrijdigheden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Immers, wanneer u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS wordt gevraagd of K.A. (...) iets tegen u vertelde over de taliban voor hij door hen gedood werd, antwoordt u ontkennend en zegt u

dat hij enkel zei dat zijn regio onveilig was toe u hem vroeg waarom hij altijd lang naar huis ging (CGVS I, p. 23-24). Tijdens uw tweede onderhoud op het GCVS beweert u plots dat K.A. (...) door de taliban bedreigd werd en dat ze hem vroegen om met hem samen te werken (CGVS II, p. 8-9). Gevraagd hoe u dit weet, beweert u plots dat K.A. (...) u vertelde dat hij ook bedreigd werd door de taliban en dat zijn leven in gevaar was toen u hem vertelde waarom u van job moest veranderen (CGVS II, p. 9)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ten onrechte tracht hij te laten uitschijnen, dit middels een verwijzing naar algemene informatie omtrent de job en werkomstandigheden van Afghaanse vrachtwagenchauffeurs in het algemeen, dat van hem geen gedegen verklaringen over A.K. mochten worden verwacht. Verzoeker stelde dat hij, wanneer hij in functie was, dag en nacht in het hoofdkantoor van het bedrijf bleef. Tussen de verschillende ritten door verbleven de chauffeurs geruime tijd op het kantoor. Ook andere chauffeurs bleven er slapen. A.K. behoorde bovendien tot de ploeg waar verzoeker deel van uitmaakte en die instond voor dezelfde provincies als verzoeker. Daarbij reden zij soms in konvooi/caravaan. Verzoeker stelde tevens dat hij soms samen met A.K. reed. Deze persoon zou bovendien afkomstig zijn uit hetzelfde district als verzoeker en zou verzoeker aan diens job hebben geholpen (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.3-4, 9, 11-12; eerste gehoorverslag CGVS, p.9, 11). Gelet op deze verklaringen was het geheel niet onredelijk om van verzoeker de nodige kennis omtrent A.K. te verwachten en om te verwachten dat hij over deze persoon spontane en doorleefde verklaringen zou afleggen.

Eveneens mocht gelet op het voorgaande van verzoeker worden verwacht dat hij toch minstens enige interesse zou hebben vertoond in de omstandigheden van het overlijden van A.K. Dit geldt des te meer nu deze persoon zou zijn omgebracht wanneer deze op weg was naar zijn eigen regio van herkomst en nu dergelijke informatie ook voor verzoekers eigen veiligheid bijgevolg van cruciaal belang was.

De voormelde verklaringen omtrent de vraag of A.K. al dan niet bedreigd werd door de taliban zijn verder duidelijk, niet voor interpretatie en met elkaar in strijd. Dat het, zoals verzoeker voorhoudt, om een 'aanvulling' zou gaan, kan bijgevolg geheel niet overtuigen.

Het voorgaande klemmt nog des te meer gelet op een uiterst ernstig omissie in verzoekers verklaringen in de vragenlijst. Bij het CGVS beweerde verzoeker, zoals reeds hoger bleek, dat deze persoon op 8 oktober 2015 door de taliban werd gedood omwille van zijn beroepsuitoefening. Deze gebeurtenis zou voor verzoeker bovendien de concrete, directe en onmiddellijke aanleiding hebben gevormd om zijn land te verlaten (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.16). Van dit alles maakte hij in de vragenlijst niet de minste melding. Dat het gehoor bij de DVZ kort was, zoals verzoeker reeds aanstipte bij het CGSV (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.7-8), vormt hiervoor geheel geen verklaring. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de moord door de taliban op zijn collega, die de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hierin, dit bovendien in tegenstelling tot de telefonische bedreigingen die maanden eerder plaatsvonden, niet zou hebben vermeld.

Ook over zijn andere collega's, legde verzoeker bovendien uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen af. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ook over uw andere collega-chauffeurs vertoont uw kennis zeer opmerkelijke leemtes. Zo verklaart u dat u in totaal negen collega-chauffeurs had. Echter, gevraagd waar uw collega's vandaan kwamen, moet u bizar genoeg het antwoord schuldig blijven en kan u enkel zeggen dat "ze in Kaboel woonden". Gevraagd waarom u niet eens weet van waar ze oorspronkelijk kwamen, komt u niet verder dan te zeggen dat u het hen nooit vroeg (CGVS II, p. 10). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Gevraagd of uw collega's oorspronkelijk van Kaboel kwamen, komt u evenmin verder dan de blote bewering dat Afghanen de gewoonte hebben om te zeggen dat de plaats waar ze wonen, ook hun plaats van origine is (CGVS II, p. 11). Deze verklaring houdt evenwel geen steek. Vervolgens gevraagd of u uw collega's goed kende, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat u gewoon hun namen kende en dat u verder niets over ze kan vertellen (CGVS II, p. 11). Vervolgens meermaals geconfronteerd met het feit dat u acht jaar lang met dezelfde collega's werkte, maar verder niets over hen kan vertellen, weet u niet wat zeggen (CGVS II, p. 11)."

Verzoeker tracht de voormelde lacunes in zijn verklaringen andermaal ten onrechte te vergoelijken. Hij tracht de aperte gebreken in zijn verklaringen immers toe te dekken door te verwijzen naar de aard van de job van truckchauffeur, het werken in ploegen in zijn bedrijf en de onregelmatige uren. Reeds hoger werd echter vastgesteld dat verzoeker acht jaar met de voormelde collega's zou hebben gewerkt, zij zouden hebben geopereerd vanuit hetzelfde hoofdkantoor, zij daarbij tussen hun ritten door verbleven in het bedrijf, verzoeker daarbij voorafgaand aan zijn vertrek maandenlang onafgebroken in het bedrijf bleef en andere chauffeurs er bleven slapen. Gelet op deze verklaringen, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij over zijn collega's meer gedegen verklaringen zou afleggen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde beroepsuitoefening als chauffeur voor het bedrijf Panjsher in Kabul en Afghanistan. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen en vrees die hieruit zouden zijn voortgesproten.

De geloofwaardigheid van deze problemen en vrees, wordt nog verder ondermijnd doordat zich ook op dit vlak een ernstige omissie vertoont in verzoekers verklaringen in de vragenlijst. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Verder heeft u evenmin uw bedreigingen door de taliban aannemelijk gemaakt. Zo is het zeer opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens melding maakte van een van de belangrijkste incidenten van uw relaas, namelijk het incident in oktober 2014, toen u op weg naar huis door de taliban werd tegengehouden en werd geslagen (Vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 6-7). Hiermee op het CGVS geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u te weinig tijd kreeg op de DVZ (CGVS II, p. 7). Echter, u kreeg meer dan voldoende tijd om uw problemen relatief gedetailleerd uit de doeken te doen en er werden bovendien extra vragen gesteld (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat u op de DVZ niet eens melding maakt van het incident maar u het meteen aanhaalt op het CGVS wanneer u wordt gevraagd om uit te leggen waarom u Afghanistan verlaten heeft (CGVS I, p. 15). Hiermee meermaals geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat u te weinig tijd kreeg op de DVZ (CGVS, p. 7-8). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.”

Verzoeker tracht de voormelde omissie opnieuw te verklaren door het korte verloop van het gehoor bij de DVZ. Omwille van de reeds in de voormelde motivering aangehaalde redenen, kan dit echter niet overtuigen. Bovendien kan worden herhaald dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de tegenhouding en mishandeling door de taliban, die blijkens zijn verklaringen bij het CGVS de aanvang zou hebben gevormd van zijn problemen, hierin niet zou hebben vermeld.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de eerste telefonische bedreiging vanwege de taliban niet serieus zou hebben genomen en er zomaar vanuit zou zijn gegaan dat dit een grap van een vriend was (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.16). Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij ervan uit ging dat zijn werk risico's inhield. Hij zou zichzelf daarom steeds hebben vermomd wanneer hij naar het dorp ging en zijn werk geheim gehouden hebben. Bovendien ging hij ervan uit dat er in zijn dorp spionnen van de taliban waren. Daarenboven zou hij in het verleden reeds zijn tegengehouden en mishandeld door de taliban (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

Verzoeker legde daarenboven meermaals incoherente en tegenstrijdige verklaringen af over de door hem ondergane bedreigingen. In de vragenlijst maakte verzoeker slechts melding van één telefonische bedreiging en verklaarde hij hierover: *“In februari of maart 2015 ben ik telefonisch gecontacteerd en bedreigd door de Taliban”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Verzoeker verklaarde daarbij de tolk die hem bijstond goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Hij gaf tevens aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker deed dit echter niet. Bovendien ondertekende hij de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Dari. Hiermee gaf hij aan dat de voormelde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Desalniettemin, en hoewel verzoekers voormelde verklaringen in de vragenlijst duidelijk en niet voor

interpretatie vatbaar zijn, trachtte verzoeker deze verklaringen tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS te wijzigen. Aldaar gaf hij namelijk aan dat hij niet zou zijn bedreigd de tweede of de derde maand doch wel een eerste maal zou zijn bedreigd de tweede dag van de eerste maand en de tweede maal zou zijn bedreigd de derde dag van de eerste maand (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.2). Later tijdens datzelfde gehoor, verklaarde verzoeker echter dat hij de eerste en de tweede dag van de eerste maand zou zijn bedreigd. Omwille van deze bedreigingen zou hij op 5 januari 2015 van functie zijn veranderd (*ibid.*, p.7). Nadien wijzigde verzoeker zijn verklaringen opnieuw en gaf hij andermaal aan dat hij dreigtelefoons ontving op de tweede en derde dag van de eerste maand (van 2015) (*ibid.*, p.16). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS wijzigde verzoeker zijn verklaringen wederom op ingrijpende wijze en verklaarde hij dat hij werd bedreigd: *"2 of 3 keer, de eerste in de tweede maand, en de twee andere keren in de 3de maand"*. Later tijdens het gehoor stelde hij nogmaals duidelijk en eenduidig dat hij enkel dreigtelefoons kreeg tijdens de tweede en derde maand in 2015 (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.8, 14). Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de door hem ontvangen dreigtelefoon(s), laat niet toe hieraan nog enig geloof te hechten.

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de verdere, door hem ondergane bedreigingen. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde hij dat zijn vader hem zei dat er een brief was toegekomen in zijn winkel waarin gesteld werd: *"we weten dat uw zoon voor de ontrouwen werkt als hij (z)ich niet overlevert zullen we hem vinden en vermoorden"*. Zijn vader zou hem vervolgens ervan hebben ingelicht dat er een brief voor hem toekwam en hem meegedeeld hebben dat het voor hem niet veilig was en dat hij het land moest verlaten (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.16). Uit zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS blijkt echter dat de brief in kwestie geenszins aan hem persoonlijk gericht was of over zijn persoon ging. Er zou slechts sprake zijn geweest van een brief die werd verdeeld in de moskee, en ook in de winkel van zijn vader, en waarin gesteld werd *"dat als iemand voor de overheid werkte, ze overheidshonden waren"* (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.14-15).

Bijkomend kan overigens worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat, zo verzoeker werkelijk werd gevisieerd door de taliban, zijn ouders, verloofd en gezinsleden eenvoudigweg in hetzelfde dorp bleven wonen en zijn vader er zijn kruidenierszaak ongestoord verder kon uitbaten (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.5; verklaring DVZ, nr.13A, 15B, 17).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende tewerkstelling, asielschone en vervolging.

Verzoekers verwijzing naar algemene informatie omtrent het risico voor personen met een vergelijkbare tewerkstelling en problemen, is voor het overige derhalve niet dienstig. Deze informatie is van algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de RvV is te dezen, mede gelet op het voorgaande, evenmin dienstig. Verzoeker toont vooreerst geheel niet aan zich in een gelijkaardige situatie als de betrokken persoon te bevinden. Het ging immers om een Irakees, soenniet, afkomstig van Bagdad en met een specifiek beroepsprofiel als arts. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat de rechtspraak van de RvV geen precedentswaarde heeft. Zoals reeds hoger werd aangegeven, dient ieder verzoek om internationale bescherming voorts afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De documenten en stukken die verzoeker benevens de reeds hoger besproken, dubieuze stukken heeft neergelegd (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.13. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen op basis waarvan hij stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op voormelde grond in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Inzake de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst en de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en verzoekers verklaringen verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Surkhi Parsa nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhi Parsa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motivering inzake de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst. De informatie die hij aanhaalt heeft namelijk betrekking op de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en niet op de situatie specifiek voor verzoekers regio van herkomst in de provincie Parwan in Afghanistan. Wat wel uit de door verzoeker aangehaalde informatie omtrent deze regio kan worden afgeleid, is dat de provincie waartoe deze regio behoort niet behoort tot de tien dodelijkste provincies in Afghanistan (verzoekschrift, p.26).

Dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst heden nog steeds actueel is, blijkt daarenboven genoegzaam uit de informatie die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota. Uit deze informatie blijkt dat de provincie Parwan door EASO wordt bestempeld als een provincie waarvan niet gesteld wordt dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Tevens blijkt uit deze informatie dat het aantal incidenten in verzoekers provincie laag ligt. Ook het aantal burgerslachtoffers (in 2017 een totaal van 77, waarvan 20 doden en 57 gewonden) ligt er laag en is er hoofdzakelijk te wijten aan onontpofte springtuigen en landmijnen, gevolgd door doelgericht geweld en grondgevechten.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker geenszins aan dat de situatie in zijn regio van herkomst in de provincie Parwan in Afghanistan van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar de veiligheidssituatie aldaar blijkens het voorgaande voor verzoeker geen beletsel vormt om terug te keren naar zijn eigen regio van herkomst in Afghanistan, is verzoekers verwijzing naar de problemen van IDP's en de levensomstandigheden en humanitaire noden (onder meer door hervestiging) in de grote steden in Afghanistan niet dienstig.

Evenmin kan verzoeker volstaan met zijn verwijzing naar de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden en situatie in zijn land en regio van herkomst om in zijn hoofde een nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen.

Dergelijke louter sociaaleconomische overwegingen ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet aangetoond.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat uit de informatie die verzoeker citeert geenszins kan worden afgeleid dat de aangehaalde omstandigheden dermate ernstig zouden zijn dat een eenvoudige terugkeer vanuit Europa en een loutere aanwezigheid in zijn land en regio in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade met zich zouden brengen. Dat verzoeker zelf deze mening is toegedaan, blijkt overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat hij het nodig achtte om de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen met en vrees ten aanzien van de taliban ten berde te brengen. Daarenboven dient te worden vastgesteld verzoeker in zijn dorp nog beschikt over en kan terugvallen op een netwerk aan naaste familieleden en hij in hun hoofde geen melding maakte van omstandigheden die zodanig penibel zouden zijn dat zij oplopen tot een mensonterende behandeling. Verzoekers beide ouders wonen nog in het dorp en zijn vader baat er een kruidenierswinkel uit. Ook verzoekers andere gezinsleden en verzoekers verloofde vertoeven nog in het dorp (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.5; verklaring DVZ, nr.13A, 15B, 17). Bovendien bleek verzoeker bij machte om een grote som geld, met name 7000 dollar, op te hoesten voor zijn reis (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.30).

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.14. De Raad ziet gelet op de hoger gedane vaststellingen geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT